

ДЖЕЙМС ГРЕЙДИ

ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА КОНДОРА

Last Days of the Condor
Copyright © 2014 by James Grady
All rights reserved

© Надежда Розова, превод от английски
© Анелия Калева, художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2014
ISBN – 978-954-389-327-0

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

**ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА
КОНДОРА
Джеймс Грейди**

ЕРА

На
Дезмънд Джек Грейди...
... устремен към утрешния ден

1.

...Нещо се случва тук.

„Бъфало Спрингфийлд“, *Доколкото има значение*

През онзи дъждовен понеделник екипът под прикритие го прихвана във Вашингтон, когато той тръгваше от официалната си работа – тъкмо вдигна качулката си и излезе от месинговата задна врата на сградата „Джон Адамс“ в Библиотеката на Конгреса.

Бял автомобил.

Първи признак, че бялата кола е на екип под прикритие: матирани предно и странични стъкла.

Втори признак: Внезапно забръмчалият автомобилен двигател в мига, в който дъждовните капки се посипаха по качулката на синьото му алпинистко яке върху прошарената му глава. Мъжът забеляза неправилно паркиралата бяла кола на ъгъла на Трета и Ей Стрийт в Югоизточен Вашингтон – улица с къщи от двете страни, която започваше от моравата пред Конгреса и пресичаше жилищната част на Капитолия.

Трети признак: Благодарение на захладняването след дъжда той забеляза тънките струйки изгорели газове зад бръмчащата бяла кола, която не се включи в уличното движение. Тя си стоеше с изключени чистачки, а небето ронеше сълзи върху матираното предно стъкло.

Четвърти признак: Никой от околните къщи не пое забързано към белия автомобил. Нямаше и прибиращ се от работа мъж, който да заш-

ляпа в дъжда към колата и очакващата го там съпружеска целувка.

Пети признак: Той усещаше присъствието на екипа под прикритие. Китайските майстори на бойните изкуства говорят за тежките погледи на преследвачите, за осезаемия натиск на вражеската енергия *чи*. Кевин Пауъл, на когото прерязаха гърлото в амстердамски бордей в годината, когато подкрепеният от ЦРУ шах на Иран падна от власт и Съветският съюз нахлу в Афганистан, същият този Кевин твърдеше, че човек трябва да се вслушва в инстинктите си, в усещанията си. Иначе току-виж те наръгали на някоя уличка посред нощ. Или се събудиш в стая без прозорци и със стоманени стени. Онзи понеделник вечерта във Вашингтон мъжът с прошарената коса, застанал на твърдия цимент под студения пролетен дъжд, знаеше какво означават побилите го тръпки.

Едно, две, три, четири, пет. Като пръстите на ръката – под ръка разбирай *екип под прикритие*.

Плъзна поглед наляво по тротоара покрай сградата „Адамс“ от бял камък – шест етажа и подземия, пълни със знание и тайни. Заключената месингова врата зад гърба му щеше да издържи, ако в нея се блъсне кола или гигантска горила.

По Трета улица се зададе мъж, който, изглежда, просто щеше да мине покрай сградата „Адамс“: бял, тъмнокос, към четирийсетте, с костюм на чиновник и вратовръзка, светлокафяво палто и кафяви обувки, неподходящи за тичане. С едната си ръка в ръкавица държеше

черен чадър, а с другата притискаше към лицето си мобилен телефон, когато попита:

– Къде се намирате?

Вероятно беше тактика за свързка на екипа под прикритие.

Предаване на данни чрез фиктивен телефонен разговор.

Обаче мъжът с прошарената коса се съмняваше: *прекомерно и излишно*.

Костюмарят с вратовръзка, мобилен телефон и чадър се приближи, вече се намираше почти перпендикулярно спрямо него, а кафявите му обувки стъпка след стъпка браздыха локвичките по тъмния и мокър тротоар.

Върволица непознати се присъединиха към разговарящия по мобилния си телефон мъж с костюм, до един с вид на безобидни американци, запътили се нанякъде след работа в понеделник вечерта.

Ако екипът под прикритие е натоварен с мокра поръчка, вместо да бягаш от него, понякога е по-добре да свържеш покушението над живота си с Усложняване за предотвратяване на разкритие.

Мъжът с прошарената коса и якето със синя качулка пъхна ръце в джобовете си с капаци и се отдалечи от сградата „Адамс“. Дали хукна? Не, не хукна. Присъедини се към осмината пешеходци, петима от които с чадъри. Заклатушка се като пингвин и се промъкна наред групата хора с чадъри – невинните жертви са класическа подробност от Усложняване за предотвратяване на разкритие.

Умен ход.

Освен ако групата непознати не беше част от екипа под прикритие.

Израелците използваха двайсет и девет членен екип под прикритие за убийството на един от командирите на „Хамас“ в хотелска стая в Дубай през 2010 година.

Разбира се, екипът под прикритие невинаги осъществява удара или провежда наблюдението: непознатите хора, които крачеха редом с него под чадърите си по тротоара във Вашингтон, току-виж се окажат екип за отвличане, а той бе допуснал да го заобиколят.

Все пак никой от спътниците му не приличаше на преследвач – просто си крачеха към ресторантите на Пенсилвания Авеню точно отвъд трите подобни на замъци служебни сгради на Долната камара. Неочаквано си припомни как в шести клас ходеше на училище заедно с другите деца. Помнеше мириса на велосипедите.

„Всички сме деца, яхнали велосипеди – помисли си. – Птиче ято.“

Запита се дали групата непознати под чадърите ще усетят промяната във вселената, фуууу, и ще променят посоката. Не, не се налагаше да хукне да ги догони, макар да помнеше колко приятно му беше да тича на дълги разстояния, преди коленете, гърбът и раздробеното му от куршума ляво рамо да се сдушат против него.

Навремето той мина през Вашингтон точно когато силите, управляващи тази ощастлива с водородна бомба страна, се дърляха относно фелациото в Белия дом. Когато излизаше на джогинг по време на онази командировка, болезки-

те му внушаваха *край с бягането за удоволствие или за здраве*. И той го прие.

Ала точно както помнеше всяко фелацио, помнеше и как, ако тичаш бързо и край теб има дете, шансовете ти са по-големи, защото за бейрутските снайперисти е по-важно да ранят невръстно хлапе, само и само да изкушат някой да го спаси. *Бягай*, ще стигнеш до онзи вход само ако той се намираше там вместо на кръстовището на Трета улица в Югоизточен Вашингтон и Индипендънс Авеню, където се намира тази вечер, а ти нямаш велосипед, няма и врата, в която да се шмугнеш, няма и вонлив черен пушек от горящи автомобилни гуми по уличните барикади.

Съсредоточи се. Намираме се тук. Сега. Във Вашингтон. Хладна дъждовна вечер.

Трябва да се вкопчиш в тази мисъл.

Можеш да го направиш.

Разбира се.

Изпратили са ти екип под прикритие.

Ако не друго, прояви някаква гордост. Накарай ги да се потрудят. Каквато и да е целта им.

Трета улица в Югоизточен Вашингтон е едноръководна пресечка на оживеното Пенсилвания Авеню и подминава Индипендънс Авеню, което извежда от Вашингтон като илюзорно бягство. От двете страни на Трета улица са паркирани автомобили: и от страната на сградата „Адамс“, и отсреща, пред къщите, много от които са седалища на политическите щабове на конгресмени, чиито приемни са през две преки, само четири минути пеша отнема от официалната им служба до частния имот, откъдето да провеждат закон-

ни телефонни разговори и продажно да събират пари за изборите. Всеки автомобил...

Например бялата кола на екип под прикритие.

...всеки автомобил, паркиран срещу сградата „Адамс“ на Ей Стрийт, на една пресечка от Индипендънс Авеню, нямаше друг избор, освен да направи десен завой – единствената законна възможност. След като бяха паркирали тук, не можеха да напуснат наблюдателния си пункт, да завият и да се отправят по Трета улица срещу движението – по маршрута, по който той винаги се прибираще у дома, така че...

Така че екипът под прикритие знаеше евентуалния му път към дома. Такива бяха значи: осведомени, *инструктирани*. Знаеха, че той не би минал покрай тях – *не можеше да мине*, да стъпи на тротоара на Ей Стрийт толкова близо до *мястото*. Узнаеха ли, че е излязъл и е поел пеша към Индипендънс Авеню, бялата кола щеше да завие надясно в еднопосочното движение, сякаш не следят него.

Сетне щяха да обиколят квартала. Предвид часа пик и дъждовното време сигурно щяха да бъдат на кръстовището на Пенсилвания Авеню и Трета улица в Югоизточен Вашингтон точно навреме, за да видят дали той е завил към главната улица с барове и ресторанти на Пенсилвания, или е продължил по обичания си маршрут по Индипендънс. Най-вероятно щеше да тръгне в посоката на колите, напускащи града, за да даде възможност на белия автомобил да се движи бавно зад него и да поспира за непрекъснато

наблюдение през предното стъкло. Щяха да го следят по целия път до къщи.

Той не се озърташе назад, да не би да са изпратили някого да го следва и пеша.

Вместо това оглеждаше ярко осветените ресторанти, кафенета и барове, обслужващи както служители на Конгреса, които можеха да си позволят бутилка бира, така и лобисти, които лееха шампанско. Изви глава към огромния пътен знак, осветен с жълтеникави крушки и поставен след 11 септември, чиято безапелационна стрелка насочваше всички камиони да се отклонят от Пенсилвания Авеню между служебните сгради на Долната камара и прочутата сграда на Конгреса на Капитолия.

Забеляза ченгето от Конгреса да стои под дъжда встрани от полицейска кола, паркирана до примигващия знак за отклонението. Нямаше значение дали превозното средство, пренебрегнало предупреждението за отклонение, е товарен камион, пълен с продукти от мъртви дървета и управляван от някой изпаднал глупак, или е камионетка под наем на някой терорист самоубиец, натъпкан с изкуствени торове в достатъчно опасна смес, че да срине два квартала – ченгето знаеше, че е длъжно да рискува и да заеме позиция в смъртоносната зона, откъдето да се опита да простреля гумите на камионетката, преди тя да вдигне във въздуха сърцето на американското управление.

Мъжът с прошарената коса стрелна с поглед ченгето пред полицейската кола и жълтата стрелка за отклонението. На две пресечки между голите дървета като че ли различаваше края

на сградата на Капитолия, представи си купола ѝ, бял и гладък на дъжда.

Преди „Уотъргейт“ и известно време след това ФБР поддържаше тайна станция на Пенсилвания Авеню, в първия квартал от частни бизнес сгради, които видя, щом откъсна очи от територията на Конгреса. Предишната бърлога на ФБР представляваше бетонна постройка с монотонна фасада и подземен гараж, постоянно затворен. Мъжът узна за сградата навремето, когато започна да води *този живот*. Различни служители на Капитолия, включително членове и чиновници в Конгреса, шушукаха, че триетажната сива сграда е собственост на ФБР. Ако някой от тях проявеше смелостта и силата да попита ФБР за сградата по време на парламентарния контрол, официалният отговор на Бюрото определяше подстанцията като „център за преводи“.

„Ама, разбира се – помисли си той, – и как точно се превежда това?“

Застана в ъгъла на квартала, където работеше в момента, изчакайки на червения светофар, с лице към Индипендънс Авеню, но завъртял главата си със синя качулка колкото да улови с периферното си зрение появата сред уличното движение на една бяла кола например.

Надписът „Не пресичай“ срещу него просветна в оранжево, появи се зачертан през средата оранжев силует на пешеходец и цифрите на обратно броене: ...30 ...29 ...28 ...

Преди да се развилнее през 1998 година, самотният стрелец от Монтана убил двама полицаи от Конгреса, докато се опитвал със стрел-

ба да си проправи път към Капитолия, посетил отдавнашната централа на маргинална политическа групировка в градска къща от страната на улицата срещу място, където беше застанал мъжът с прошарената коса. Не се знаеше какво е искал от политическата групировка диагностицираният с параноидна шизофрения стрелец, обаче те го привличали. Уважаваният, но вече мъртъв основател на преместилата се оттам политическа групировка държал до долния край на леглото си черна метална статуя на Адолф Хитлер в естествен ръст, а хората му открито, макар и незаконно, продавали фалшивото лекарство за рак, което не успяло да спаси кинозвездата Стив Маккуин.

...3 ...2 ...1 Надписът „Премини“ просветна в бяло и освободи силуета на бялата фигурка.

„Дано да стигнеш там, накъдето си се запътил“ – телепатично пожела мъжът с прошарената коса на бялата нарисувана фигурка от светофара, докато самият той прекосяваше платното, за да се отправи на пътешествие през осем пресечки заедно с уличното движение по Индипендънс Авеню.

Не трепна, когато на кръстовището с периферното си зрение забележа как лъсналата от дъжда черна настилка отзад отразява червения светофар и работещата на празен ход бяла кола.

На следващия ъгъл с Четвърта улица зеленият светофар го изпрати надясно, от отсрещната страна на платното. Не погледна назад по улицата, *където се беше случило всичко навремето*. Не погледна и настрани, за да провери дали, както се надяваше, бялата кола е блокирана зад

няколко други, а не е на това кръстовище с форсиран двигател, за да изхвърчи с рев от хлъзгавата пресечка, да прегази качулатата му фигура и да го запокити към смъртта или под гумите, които да го премажат.

Прегазването с кола е опасна работа.

Какъв рисков процент е определен за екипа под прикритие в бялата кола?

Той стигна до тротоара. Не погледна назад, когато зави наляво, по обичайния си маршрут.

Не допускат да усетят тежестта на погледа ти.

Дъждът спря две пресечки по-нататък, докато мъжът се влачеше покрай дългата, подобна на хамбар сграда на Истърн Маркет, където Дж. Едгар Хувър беше работил като разносвач на покупки преди преследването на левите подривни елементи по време на кампанията на Палмър срещу „червената заплаха“.

Коли фучаха покрай самотния пешеходец. Жители на града, запътили се към домовете си.

Четири пресечки по-нататък, докато наближаваше ъгъла с Единайсета улица, той забеляза бялата шапка и тъмносиния пуловер на военноморски офицер, който излизаше от кварталното химическо чистене, обслужващо много военни от близкото комендантство на морските пехотинци. Излъскан до блясък ефрейтор от морската пехота като онзи мъж, като *онова момче*, което му спаси живота, рухна, кръвта му изключи в гърлото и той издъхна без дори да узнае истината за своя съгражданин американец или да я съобщи на семейството си в Оклахома.

Офицерът в химическото тази вечер отпраща с миниван, снабден с празна детска седалка.

Мъжът с прошарената коса забелязва червения неонов надпис на витрината на химическото чистене:

КОРЕКЦИИ

Само да бе възможно.

Той насочи вниманието си към адрес непосредствено зад ъгъла: номер 309, двуетажна градска къща от синкави тухли с четири черни метални стъпала до тюркоазената входна врата, които изкачи едно по едно и *накрая*, докато пъхаше ключа в ключалката, се извърна и огледа сектора зад гърба си.

Белият автомобил го подмина, описа вял обратен завой на паркомясто от отсрещната страна на улицата и матираното предно стъкло се озова срещу входната площадка, на която беше застанал мъжът.

Двигателят на белия автомобил угасна.

Никой не слезе. Матираните прозорци останаха затворени.

Мъжът пъхна ключа си в тюркоазената врата, отключи и завъртя бравата. Погледът му улови пърхане надолу покрай бедрото, толкова ниско, колкото можеше да погледне, без да издаде, че всеки ден тайно пъха по едно листо в процепа на вратата, докато я затваря. Миналото лято се притесни да не би съседите му да забележат, че храстите им са опоскани в квартал, все още ненападнат от сърните, навъдили се предимно в Рок Крийк Парк във Вашингтон.

Само че никой нищо не спомена. Дори чорлавата вещица от съседната къща, която често

стърчеше до ниската черна желязна ограда на предния си двор заедно с мръсното си дръгливо бяло куче и крещеше: „Тук не ти е като в Северна Каролина!“ Грешеше, но и той като всички останали не се осмели да я поправи.

Днешното откъснато листо литна откъм рамката на вратата.

Обаче може и да бе подменено.

Въпреки всичко имаше вероятност някой да е отварял вратата. Да е влизал.

Майната ил.

След това той влезе в къщата, затръшна входната врата и притисна гръб в нея. Бърлогата на хазайката му беше порозовяла от залеза, мебелите, които му беше оставила в бързината, преди да отпътува за новата си работа в застрахователна компания Джи Ес в Бостън след само седемнайсет дни предизвестие, за да може мястото ѝ да влезе в изчислението на следващия бюджет. Телевизорът с плосък екран, който служителката по настаняването настоя да му донесе, беше окачен над камината, в която той гореше документи заедно с чамовото дърво, извозвано от Западна Вирджиния с пикапи, които сновяха из града през студените месеци. Зеленият диван беше на хазайката му, нейно беше и месинговото легло в предната спалня на горния етаж, където спеше. Останалите неща – няколко стола и малко други вещи, украсата по стените, сателитното радио с тонколони – си бяха негови.

Никой не го нападна на розовата светлина, която струеше през запрещените с решетки прозорци на къщата.

Още не.

Къщата беше на калкан, широка бе шест стъпки и дълбока – двайсет и една. На път от входната врата към кухнята мина през банята под стълбите за горния етаж, където се къпеше. Запъти се към кухнята, хвърли поглед към кафявото дървено стъпало на нивото на очите си и установи, че прозрачният конец за зъби, опънат там, не е отвян или отместен от нечия обувка.

Или пък конецът беше сменен.

Ако бяха толкова добри и старателни, ако го чакаха горе в спалнята му, в задната стаичка, пълна с всякакви вехтории, или се криеха в някой килер, *майната му – брой го вече заличен.*

Провери малката баня на долния етаж: седалката на тоалетната беше вдигната. В огледалото над мивката витаеше единствено собственото му отражение. Смъкна синята качулка от шарената си глава.

Никой не го чакаше в кухнята, вътрешната задна врата си беше затворена, а външната желязна решетка – заключена. Зад черните железни пръчки имаше дъсчена веранда в тясното задно дворче с ограда, а единственото растение там беше висок до кръста японски клен, който растеше през специално направен квадратен отвор във верандата. Резето на потъмнялата сива задна порта изглежда си беше на мястото, но всеки, който минеше покрай дървената ограда към пресечката, разбираше, че за сигурност и дума не може да става.

Позволиха му да има ножове.

За да си готви.

Специалистката по настаняването нехайно подметна за тази необходимост, докато пълнеше пазарската му количка по време на снабдителската им мисия до магазина „Форт Мийд Поуст Иксчейндж“ между Вашингтон и Балтимор, където се намира официалното седалище на Националната агенция за сигурност. Той се сдоби с комплект трапезни ножове за месо, с комплект ножове в дървен блок с точило, тънък нож за филетиране, нож за хляб с назъбено острие, френски нож за рязане на месо с острие като страховит равнобедрен триъгълник, и касапски сатър, който му напомняше за Джим Бауи и Аламо.

Не възнамеряваше да грабне някой от тези ножове, да седне и да чака като обречен глупак на дивана в дневната.

Синьото му алпинистко яке беше вир-вода. Потръпна от студ. Свали го и се запъти към дневната...

Отби се в банята да се изпикае. Опитва да убеди сам себе си, че не е от нерви.

Чу как казанчето спира да се пълни, докато закачваше мокрото си яке на закачалката в дневната.

Те бяха навън. *Разбира се, че бяха навън!*

Но може би нямаше да дойдат тази вечер.

Или когато и да било.

Екипът под прикритие сигурно се състоеше от майстори на засадата или пък...

Някой заблъска по тюркоазената входна врата.